

Nieuwsbrief

Augustus 2009

Bankrekening geopend

Omdat het lastig en niet echt veilig is om met een groot aantal biljetten te lopen op 'pay day' einde van de maand hebben we voor alle staf een bankrekening geopend. In Nederland een kwestie van wellicht een week, hier duurde het zo'n 2 maanden. Voor ons is het nut van een bankrekening gesneden koek. Hier bewaart men z'n geld nog onder het matras en kun je altijd fysiek zien hoeveel je hebt. Zo'n abstract iets moest dan ook een paar keer goed uitgelegd worden.

De NBC Bank kwam naar ons toe vanuit Karatu (half uur met de auto). Mr. Alex (met stropdas) en z'n collega's gaf uitleg over wat een bankrekening is en wat je er mee kunt. De staf maakte van de gelegenheid gebruik om vragen te stellen.

William ondertekent het aanvraagformulier voor een bankrekening.

Uiteindelijk waren alle staf het er mee eens dat ze er zelf ook voordeel bij hadden. Ze kunnen bijvoorbeeld ook zo een lening krijgen of een kinderspaarrekening openen. Toen men eenmaal het nut er van in zag moesten er nog paspoort foto's gemaakt worden, paparassen verzameld, ingevuld, ondertekend en gestempeld worden. Een hele operatie maar het is gelukt. Nu is het

nog wachten op de pasjes. Volgend jaar beginnen we met het overmaken van de salarissen op de rekeningen. In Mto wa Mbu kan een ieder dan bij de nieuwe NBC pinautomaat z'n geld er uit halen (als die het doet).

Agnes en William verloofd, afscheid Cees

We wisten al heel lang dat William van plan was om in oktober te gaan trouwen.

Maar dat Agnes ook zou gaan trouwen dat was nogal een verrassing. En helemaal een verrassing was dat ze samen gaan trouwen! Tot een paar weken terug hebben ze dit geheim gehouden omdat ze bang waren hun baan te verliezen. Gelukkig dat ze allebei professioneel genoeg waren en zijn dat ze gewoon kunnen blijven.

Cees krijgt een warm dank je wel van William namens alle staf.

Tijdens Cees z'n afscheid in Serena lodge, heeft Machteld hen namens Sarakasi hen van harte geluk gewenst, geld gegeven en een weekje honeymoon. Cees had ze al eerder een mooi bedrag gegeven zo dat ook alle staf en kinderen op bruiloft 31 oktober in Arusha aanwezig kunnen zijn. De kinderen vinden het geweldig en zijn al bezig tekeningen en rijmpjes te maken. Sommigen zeiden het ook wel spannend te vinden. Krijgen ze dan nog wel genoeg aandacht van allebei? Hier hebben we het regelmatig over met alle betrokkenen om hen gerust te stellen. Dat Cees ditmaal na 4,5 maand weg ging, tja het was voor iedereen moeilijk. Iedere dag vragen mensen wanneer komt hij weer? Zelfs de allerlaatste dag was Cees nog razend druk met

allerhande klussen. Pas 's avonds laat pakte hij z'n (hand)tas in. Iedereen wenste Cees veel geluk weer in Nederland ook met de bruiloft van zijn dochter Sanne en in het wederzien van allen en zijn kleinkind Noralie.

Karibu Tineke!

Maandag 24 augustus kwam Tineke van Beers aan in Mto wa Mbu. Tineke is met sabbatical en komt voor een periode van 4 maanden het project helpen. Ze is gediplomeerd in de engelse taal en gewend met (gehandicapte) kinderen te werken. Dit kwam heel goed uit omdat Machteld in deze periode in Nederland zal zijn. Tineke is meteen vanaf dag 1 in het diepe gesprongen en is overal mee naar toe geweest. Na een week had Tineke al een overzicht. Ook had ze al een idee van wat ze het liefste wilde doen. Namelijk in het kinderkuis, met de kinderen en de staf werken

aan ontwikkeling van de engelse lessen. Daarnaast zal Tineke bezig zijn met het vervangen van Machteld's taken (administratie, nieuwsbrieven, salarissen, supervisie e.d.) en ook een deel van William's taken. William gaat namelijk tijdens zijn vakantieperiode 7 weken lang aan de Universiteit van Dar es Salaam in Arusha een computer cursus volgen.

Het huis van Witty is af!

Het huis is af, de vloer is gedweild en de meubels staan er in. Witty heeft al op haar bed gezeten. Met een gehuurde pick up hebben we het spul naar het land gereden.

om Oma Witty heeft op de Masai markt al tweedehands gordijnen gekocht. Die worden nu vermaakt. Oma en dochter gaan nog de omgeving van het huisje opruimen en een heg planten. Dit laatste om het voor iedereen nog eens duidelijk te maken waar de grenzen liggen. Stel dat oma dan komt te overlijden, dan krijgt Witty niet snel problemen met haar (meestal beschonken) ooms die wellicht dan een stuk van het land willen claimen.

Op zich hadden we dat al afgedicht middels het gezamenlijk tekenen van een nieuw contract. Verwacht wordt dat deze week nog Witty en haar oma en zusje kunnen verhuizen. Een big happening, ze vinden het allen spannend en geloven het nog niet erg. Witty's oma zegt vaak, blijkbaar heb ik hard genoeg gebeden dat God met dit geeft. En Cees zei dan uit volle borst ja en de gulle gevers van Sarakasi ya Vijana!!! Dank Baukje, Arnold en de kerkgenootschap in Nieuw Amsterdam.

Te zijner tijd hopen we dat we Witty werk kunnen geven in het Sarakasi programma.

Werkplaats/schuurtje op het land gebouwd

Van lokale materialen hebben we door de stief vader van Mark (Babu Daudi) alvast een schuurtje laten bouwen. Tzt zal dit gebruikt worden als werkplaats en als store voor tonnen met eten (mais, bonen) en om de fietsen neer te

zetten. Het heeft zeker 2 maanden geduurd voordat het af was. Eerst moesten een paar bomen omgekapt worden, daarna moest het hout

drogen en gesplitst worden. Alle handelingen worden extra zwaar doordat het hout van de doornige acacia boom komt. Van de bast maakt babu touw wat hij gebruikt om de palen aan elkaar te binden.

Komt de waterleiding nou toch af?

(geschreven door Tineke)

De politie moest eraan te pas komen maar nu is de waterleiding op het land dan toch af. De water engineer had het grootste deel van zijn geld al

gekregen, maar kwam toen zijn belofte om de zaak af te maken niet na. Pas nadat de politie hem op verzoek van Machteld dringend had toegesproken kwam hij naar het land voor de montage van de kranen en de laatste putdeksels. Ook bij de huizen van Mark en zijn ouders is nu na 35 jaar eindelijk een kraan, zeer tot vreugde

van iedereen daar.

Dit was maar één van de vele belevenissen die ik al had de afgelopen week.

Maandag ben ik gearriveerd na een lange reis vanuit Nairobi. Dat ik uiteindelijk op de goede plek ben beland was vooral te danken aan het door Cees en Jonathan gemaakte TWIGA bord langs de weg.

De chauffeur van de shuttle had namelijk nooit gehoord van TWIGA en ook het met Machteld afgesproken visitor centre van Lake Manyara was onbekend. Dat niemand in de auto engels sprak hielp ook niet echt. Toen ik het bord echter voorbij zag flitsen heb ik de auto terug laten rijden en ben met de 45 kg bagage uitgestapt. Een paar minuten later verscheen Machteld om mij op te halen. Nu, vijf dagen later ben ik nog steeds enigszins duizelig van alle indrukken, maar dingen beginnen nu toch wat duidelijker te worden. Langzaam ontstaat een schema en ik leer steeds meer mensen kennen. Ik heb er zin in, en ik heb nog tot december!

De nieuwsbrief in september zal dus van mijn hand zijn.

